

Tărâmul lui Andilandi vă oferă

Degețica

de Hans Christian Andersen

fost odată ca niciodată o femeie singură și sărmană, care-și dorea un copil mai mult decât orice pe lume. Într-o bună zi, femeia întâlnește o zână careia-i spuse păsul. Zâna îi dădu un bob de orz, povățuind-o astfel:

- Acesta nu-i orz adevărat, din cel care crește pe câmp și-l mănâncă găinile. Pune-l într-un ghiveci de flori și ai răbdare. Vei vedea că dorința ta se va îndeplini în scurtă vreme.

- Îți multumesc din suflet! zise femeia, și de cum se întoarse acasă își și sădi bobul de orz într-un ghiveci, întocmai cum o povățuise zâna.

Nu trecu mult și din pământ răsări o floare mare și foarte frumoasă, care semăna cu o lealea îmbobocită.

- Ce floare minunată! gândi femeia, sărutându-i petalele.

Și chiar în acea clipă floarea se deschise, foșnind încetisor. Acum se vede bine că aceasta nu era o lealea adevărată!

Înăuntrul florii fermecate femeia văzu o fetiță mică, mică de tot și neasemuit de drăgălașă. Pentru că micuța era numai cât degetul cel mic de înaltă, primi numele de Degețica. Femeia îi pregăti dintr-o coajă de nucă frumos lustruită un leagăn pe măsura ei, îi puse petale de vioare în loc de saltele, și-o înveli cu o petală de trandafir.

Micuța doarme în timpul nopții, iar ziua se juca pe masă, unde mămica ei așezase o farfurie cu apă, înconjurată de-o cunună de flori. În farfurie plutea o frunză mare de trandafir, pe care Degețica putea să stea și să se plimbe nestingherită dintr-o margine-ntr-alta, servindu-se de două fire albe de păr de cal, ce-i țineau loc de vâsle.

Nu se putea închipui ceva mai drăgălaș decât fetița asta! Pe lângă faptul că era nepus de frumoasă, mai era și foarte talentată pe deasupra.

Degețica știa să cânte, aveau un glas așa de dulce, cum nu se mai auzise pe fața pământului.

Într-o noapte însă, pe când mititica dormea dusă, învelită cu plăpumioara ei din petală de trandafir, o broască urâtă intră-n odaie și se apropie de pătuțul ei.

- Ce frumușică soție ar fi micuța aceasta pentru băiatul meu! gândi, în sinea ei, urâtenia.

Acestea fiind zise, broasca înșfăcă numaidecât coaja de nucă și ieși pe fereastră, ducând-o și pe Degețica cu ea în grădină. Pe acolo curgea un pârâu care trecea pe lângă o mlaștină, unde locuia broasca cea urâtă, împreună cu fiul ei. Broscoiul era slut și murdar, și semăna leit-poleit cu mama lui.

- Oac! Oac! - prinse el a striga, de îndată ce o zări pe drăgălașa fetiță în pătuțul ei din coajă de nucă.

- Nu vorbi atât de tare! îl mustră mama-broască. Ai s-o trezești! Și poate să ne scape, că e ușoară ca un fulg de nea! S-o punem mai bine pe o frunză lată de nufăr, în mijlocul apei. Va sta acolo ca pe-un ostrov și n-are să mai poată fugi. În vremea asta, noi vom găti în fundul bălții odaia cea mare, care va fi locuința voastră.

Apoi broasca sări în apă și porni s-aleagă o frunză mare de nufăr, o prinse de mal și așeză pe ea coaja de nucă în care dormea Degețica.

Când se trezi biata fetiță și vazu unde se afla - de jur-împrejur era numai apă! - începu să plângă în hohote. Cum să se mai întoarcă pe uscat?

Broasca, după ce împodobi odaia din fundul iazului cu papură și floricele galbene, veni cu odorul ei să ia pătuțul micuței și să-l ducă-n odaia gata pregătită. Mama-broască se înclină înaintea fetiței, zicându-i:

- Dă-mi voie să ți-l prezint pe fiul meu și viitorul tău soț! orăcăi pocitania. V-am pregătit o locuință de toată frumusețea în fundul bălții.

- Oac! Oac! întări și fiul. Apoi luară coaja de nucă și se îndepărtară, promițând să se întoarcă în scurtă vreme și după Degețica. Biata fetiță, rămasă singurică pe frunza ei verde, începu să plângă și mai ațit, gândindu-se la broascoiul cel urât și la soarta ce-o aștepta alături de dânsul.

Peștisorii din râu însă, auzindu-i plânsul și văzând cât era de frumușică, socotiră c-ar fi o mare nenorocire pentru dânsa să-l ia de soț pe fiul broaștei. „Nunta asta nu trebuia să se facă!” gândiră ei numaidecât, după care se apucară să taie cu dințișorii codița frunzei. După multă trudă, acesta se desprise, ducând-o pe Degetica departe, de-a lungul râului, astfel încât broaștele n-o mai putură ajunge.

Pe când mergea ea așa, un fluturaș alb începu să zboare în jurul ei. Până la urmă acesta se așeză pe frunză, nemaiputându-și lua ochii de la așa minune.

Degețica, veselă că de acum scăpase de broaște, se bucura de frumusețea locului și de priveliștea apei ce strălucea ca aurul în bătaia soarelui. Își luă cingătoarea, legă cu un capăt aripa fluturașului, iar cu celălalt frunza, și astfel putu înainta mult mai repede.

Dar iată că tocmai atunci se întâmplă să treacă pe acolo un cărăbuș. Acesta de îndată ce o văzu pe Degețica, o înhăță și zbură cu ea până în vârful unui copac. În vremea asta frunza de nufăr aluneca înainte pe râu, purtată de fluturașul care nu se mai putea desprinde de dânsa.

Degețica, deși era cuprinsă de spaimă pentru că acum se afla în vârful unui copac, nu se gândea decât la fluturașul alb pe care-l legase de frunză. Îi era teamă c-o să moară de foame, dacă nu-l va desfăcea nimeni. Cărbușului însă puțin îi păsa de toate astea. El o așeză pe micuță pe cea mai mare frunză din copac și-o ospată cu sucul florilor. Și, cu toate că ea nu semăna deloc cu o cărbușă, îi lăudă foarte mult frumusețea.

În curând, toți cărbușii din copac veniră s-o vadă. Fetele cărbușilor însă, văzând-o, își mișcară antenele zicând:

- Ce urâtenie! zise prima cărbușă. N-are decât două picioare!
- N-are nici antene, adaugă alta. E slabă, subțire, și seamănă cu omul. Oh! Cât de urâtă poate fi!

Degețica era de bună seamă fermecătoare! Dar tot ascultând cusururile pe ce i le născociau, cărbușului n-o mai găsi pe Degețica la fel de

încântătoare ca la început, și nu mai vru s-o țină. Așa că o dădu jos din copac și o așeză pe-o floare de cicoare.

Degețica începu să plângă cu sughițuri, atât era de supărată că fusese izgonită de cărăbuși pentru urâtenia ei. Doar ea era atât de frumoasă!

Rămasă singurică în pădure, își petrecu acolo toată vara. Își împleti un pătuț din firicele de paie și-l anină sub o frunză de brusture, ca să fie ferită de ploaie. Se hrănea cu suculele florilor, iar setea și-o alina bând roua ce cădea dimineața pe frunze.

Așa trecură și vara, și toamna. Dar iată că sosi iarna, cu frig și cu zăpadă multă. Toate păsărelele care până nu demult o desfătaseră cu cântecele lor, plecară-n țările calde, iar copacii nu mai aveau nici frunze, nici flori. Până și frunza de brusture care-o adapostise până atunci se răsuci și se uscă. Într-o noapte, începu să ningă cu fulgi mari. Fiecare fulg ce cădea asupra fetiței era pentru ea ca o lopată de zăpadă. Se-nvelise, biata, c-o frunză uscată, dar ce căldura să-i țină acea amărâtă de frunză? Degețica fu la un pas să moară de frig!

Tot mișcându-se încă și-ncolo, ca să nu înghețe de frig, micuța ajunsese zgribulită de tot în vizuina unui șoarece de câmp. Acesta era tare bătrân, dar avea o locuință căldurasă și încăpătoare. Avea camere pline cu grăunțe de tot felul, o bucătărie și o sufragerie frumoasă. Degețica veni la ușa lui și-l rugă să-i dea și ei un bob de grâu, că de două zile nu mâncase nimic.

- Sărăcuța de tine, zise șoarecele, care avea o inimă bună. Vino de mănâncă și tu cu mine-n odaie.

Șoarecele o îndrăgi pe dată pe Degețica, și-i zise:

- Îți dau voie să stai toată iarna aici, dacă promiți să-mi ții mereu odaia curată și să-mi spui povești frumoase. Mă prăpădesc după ele!

Degețica primi cu bucurie învoiala și multă vreme n-avu de ce să se plângă de nimic.

- O s-avem musafiri, îi spuse într-o bună zi șoarecele. Vecinul meu are obicei să vină să stea la mine o dată pe săptămână. El e mult mai bogat decât mine. Are odăi mari și poartă o blană frumoasă, de catifea neagră.

Dacă ar vrea să te ia de soție, ai fi cu siguranță foarte fericită, îi spuse soarele de câmp. Să nu uiți să-i spui și lui frumoasele tale povești!

Degețica însă nu prea avea poftă să se mărite cu vecinul cel bogat, care nu era decât un sobol. Dar atunci când acesta veni în vizită, dichisit cu blănița lui de catifea neagra, lucioasă, Degețica se purtă cuvincios. Mai întâi, se luară cu vorba despre bogățiile și despre învățătura sobolului, dar fetiței nu-i plăcu defel că acesta vorbea de rău soarele și flori, pe care oricum el nu le văzuse niciodată. Degețica îi cântă o sumedenie de cântecele, iar sobolul fu fermecat de glasul micuței. Cu toate acestea sobolul nu hotărî nimic în privința nunții, fiindcă era nespus de chibzuit din fire.

Ca să le facă o plăcere fetiței și șoricelului de câmp, sobolul îi pofti să se plimbe printr-o hrubă lungă pe care acesta o săpase de curând sub pământ, între cele două locuințe. Și cum se plimbară ei așa, dădură la un moment dat peste o rândunică moartă. Pasărea era înghețată de frig și stătea chircită, cu capul și picioarele ascunse sub pene.

Văzând-o, Degețica fu nespus de mâhnită. Ea iubea tare mult păsărele care o înveseliseră toată vara cu cântecele lor. Dar sobolul împinse cu laba rândunica, zicând:

- N-o să mai fluiere de-acum! Ce mare nenorocire să te naști pasăre! Slavă Domnului că niciunul dintre neamurile mele n-o să aibă o soartă atât de cruntă. O astfel de faptură n-are altă avere decât același și același „cirip, cirip!”, iar când vine iarna moare de foame.

- Cuminte grăiești! răspuse bătrânul soarece de câmp. Când te gândești că sunt atâția care se laudă întruna că știu să cânte...

Degețica nu spuse nimic, dar când soarele de câmp și sobolul se întoarseră cu spatele, se aplecă încetitor asupra păsării și-i sărută ochii închiși.

- Poate că-i tu erai aceea care cânta așa de drăguț pentru mine astă vară! se gândi fata. Biata de tine!

Degețica își rezemă capul de inimioara rândunicii. Dar, deodată, se sculă speriată. Fetița simțise o mișcare ușoară, inima rândunicii începuse să bată. Se pare că aceasta nu fusese moartă, ci doar amorțită de frig, iar căldura din tunelurile subterale o reînviase.

Degețica tremura încă de spaimă; pe lângă ea, care nu era mai înaltă decât degetul cel mic, rândunica părea un uriaș. Totuși, Degețica nu-și

pierdu cumpătul, ci o înveli cu o frunză de mentă, ca s-o ferească de frig.

- Îți mulțumesc că m-ai încălzit, copilă dragălașă! zise rândunica. Peste puțin timp am să capăt din nou puteri, și-am să zbor departe, spre soare.

- E frig tare afară, ninge! răspuse Degețica. Mai stai în patul tău, voi avea eu grijă de tine.

Apoi îi aduse apă într-o frunzișoară. Păsări-ca o bău, și-i povesti cum rupându-și o aripă într-un tufiș de mărăcini, nu s-a mai putut ține de cealaltă pasăre în zborul lor spre țările calde.

Degețica îngriji cu multă dragoste rândunica toată iarna, fără știrea șoarecelui și a sobolului. Când sosi primăvara însă, și soarele prinse din nou a încălzi pământul, rândunica își luă ziua bună de la fetiță, întrebând-o dacă nu vrea să călătorească alături de ea, până departe, în pădurea verde.

- Nu pot, îi răsuse amărâtă Degețica. I-am promis șoarecelui de câmp că rămân să-l slujesc. Așa ne-a fost învoiala la începutul iernii, când el m-a salvat pe mine de la îngheț.

- Adio atunci, dragălașa mea copilă! răspuse rândunica, luându-și zborul spre soare. Degețica o privi zburând, cu lacrimi în ochi. Îi era atât de dragă pasărea asta!

- Cirip! cirip! mai zise încă o data rândunica, după care dispăru în zare.

Degețica era foarte mâhnită pentru că ei nu-i era îngăduit să se bucure de căldura și de lumina soarelui. Trecu vara, apoi veni toamna.

- Peste patru săptămâni facem nunta! o anunță vesel șoarecele de câmp, de îndată ce sobolul se învoi să facă nunta. Dar biata fetiță începu din nou să plângă. Ea nu voia deloc să se mărite cu ursuzul de sobol!

- Ce prostie! strigă șoarecele de câmp. Te poftesc să nu mai fii atât de încăpățânată! Ar trebui să te simți foarte mândră că te ia de soție un

domn atât de distins, care poartă o blană de catifea neagră, cum nici împărăteasa n-are. Mai bine i-ai mulțumii lui Dumnezeu că vei găsi oricând o bucătărie și o pivniță plină cu de toate.

Dar iată că sosi și ziua nunții. Șobolul se înfățișă s-o ia pe Degețica și s-o ducă sub pământ, unde plănuia s-o ascundă pentru totdeauna de lumina soarelui, fiindcă el unul nu-l putea suferi.

- Rămâni cu bine, soare frumos! zise Degețica cu-n aer mâhnit, ridicând mânuțele în sus, rămâi cu bine! Că eu sunt osândită să trăiesc de-acum înainte în întuneric, lipsită de razele tale.

Apoi facu câțiva pași afară din căsuță.

- Adio, adio! zise Degețica, sărutând o florica roșie. Dacă o vei vedea vreodată pe rândunica mea, să-i spui că mă gândesc la ea.

- Cirip! Cirip! auzi ea cântând lângă dânsa.

Rândunica și Degețica se reîntâlniră. Fetița îi povesti numai decît toate chinurile prin care trecuse de cînd șoarecele de câmp hotărâse să se mărite cu șobolul. În timp ce povestea, ochii Degețicai se umplură de lacrimi amare.

- Vine iarna iar, zise rîndunica, eu trebuie să plec în țările calde. N-ai vrea să vii cu mine? Te vei urca pe spinarea mea, te vei prinde cu cingătoarea și vom zbura departe de urâciosul șobol, și de locuința lui întunecoasă. Vom ajunge dincolo de munți, în împărăția soarelui, acolo unde vara și florile nu trec niciodată. Haide, vino cu mine, scumpă fetiță, tu care mi-ai scăpat viața cînd zăceam în întuneric, pe jumătate moartă de frig.

Degețica se urcă în spinarea rîndunicii și astfel trecură împreună munții înalți, cu piscurile lor acoperite de zăpadă. Și ajunseră într-o țară caldă, unde vița de vie crește pe marginea șanțurilor, unde cresc păduri întregi de lămâi și de portocali, unde flori nemaivăzute raspândeau cele mai dulci miresme, iar copiii se jucau cu fluturi mari pestriți.

Rîndunica se opri pe marginea unui lac albastru, lângă un palat de marmură, înconjurat de coloane mari ce sprijineau bolți de viță de vie. Pe sub streșină erau nenumărate cuiburi.

Unul din aceste cuiburi era al rîndunicii.

- Iată și locuința mea! zise pasărea. Tu însă n-ai să poți sta aici. Alege-ți o floare care-ți va plăcea, iar eu te voi așeza acolo. Mă voi îngriji să nu-ți lipsească nimic.

- Cu bucurie! răspunse Degețica, bătând din mânuțele ei mici și delicate.

Fetița era uluită de toate frumusețile ce-o înconjurau! Ceva însă o miră pe fetiță mai presus de toate: un omuleț mic de tot, alb și străveziu ca sticla, care stătea pe o floare înaltă cât degetul. Degețica văzu că omulețul purta pe creștet o coroană de aur, iar pe umeri avea o pereche de aripi de toată frumusețea. Acesta era Duhul florilor! Și fiecare dintre florile din acea grădină minunată era locuința unei perechi de asemenea mici făpturi cu chip omenesc. Iar el, era Domn peste întreg acest popor.

- Doamne, ce frumos e! zise încet Degețica rândunicii.

Prințul o văzu și el pe Degețica și i se păru cea mai frumoasă ființă din lume. Așa că nu stătu prea mult pe gânduri și punându-i coroana pe cap, o întrebă cum o cheamă și dacă vrea să fie soția lui.

Și ce soț era acesta pe lângă fiul broaștei ori pe lângă sobolul cu blană de catifea neagră! Primind să fie soția lui, Degețica deveni pe dată Zâna florilor! Nimic n-o bucura mai mult pe micuță decât perechea de aripi străvezii primite-n dar de la o găză.

- De-acum înainte, n-o să te mai cheme Degețica, îi zise Duhul florilor: noi îți vom zice Maia.

- Adio, adio! zise rândunica luându-și zborul spre Danemarca. Acolo își regăsi de îndată vechiul cuib deasupra ferestrei celui care a scris povestea asta și care-i aștepta reîntoarcerea.

„Cirip! Cirip!” începu rândunica. Și astfel, povestitorul află peripețiile prin care trecuse micuța Degețica.

sfârșit

Mai multe povești puteți descărca de pe *Tărâmul lui Andilandi*

Redactor: **Sinziana Popescu**

Editor document .pdf: **Dan Mihiu**

Ilustrații de **Margaret Tarrant**, din *Fairy Stories from Hans Christian Andersen*, volum publicat de Ward, Lock & Co., Londra, 1910

Copyright (c) 2007 - Andilandi.ro. Redistribuirea publică, prin orice mijloace, a prezentei versiuni pdf este interzisă, în condițiile legii, fără acordul scris al proprietarilor site-ului. Utilizarea personală și/sau distribuirea într-un cerc restrâns, către prieteni, este liberă și neîngrădită.